

6. LUKU

SOVITUKSEN VÄLITTÄJÄ DAAVIDIN POIKA JA DAAVIDIN HERRA

Kuinka hän oli Daavidin Poika? — Joosefin sukuluettelo Salomon kautta — Marian sukuluettelo Naatanin kautta — Korkeat alennettu, alhaiset ylennetty — Mistä johtuu Kristuksen armonimi ”Daavidin Herra”? — Miten hän oli Daavidin Juuri ja Daavidin Vesa? — Hänen arvonimensä ”iankaikkinen Isä” merkitys — Kuinka hän saa sen ja miten se sovitetaan — Ketkä ovat Kristuksen lapsia? — Seurakunnan jäsenet, hänen veljiään — Meidän Herramme Jumalan ja Isän lapsia

”Jeesus kysyi heiltä sanoen: Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on? He sanoivat hänelle: Daavidin. Hän sanoi heille: Kuinka sitten Daavid hengessä [henkeytyksen kautta] kutsuu häntä Herraksi sanoen: Herra [Jehova] sanoi minun Herralleni [Adon: mestari]: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle. Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi [Adon], kuinka hän on hänen poikansa?” — Matt. 22:42-45

ENSIKSI meidän tulee ottaa huomioon, että tämän kysymyksen pohtiminen ei koske Herramme olemassaoloa ennen hänen ihmiseksi tuloaan, vaan ainoastaan hänen suhdettaan ihmissukuun. Niin kuin olemme nähneet, hän tuli sukulaisuussuhteeseen ihmissuvun kanssa, kun hän äitinsä Marian kautta otti ihmisluonnon. Marian sukuluettelo johtaa Luukkaan mukaan takaisin Daavidiin tämän pojan, Naatanin, kautta (Luuk. 3:31)¹ Joosefin sukuluettelo johtaa Matteuksen mukaan myös takaisin Daavidiin tämän pojan, Salomon, kautta. (Matt. 1:6,16) Kun Joosef otti Marian vaimokseen ja myös hänen poikansa Jeesuksen ikään kuin omaksi lapsekseen, tämä lapseksiotto olisi oikeuttanut Jeesuksen lukeutumaan Joosefin sukuun. Hänen ei kuitenkaan tarvinnut tehdä sitä, sillä — kuten näimme — myös hänen äitinsä polveutui Daavidista, toisen sukuhaaran kautta.

Mutta huomattakoon, että Herramme oikeus Israelin valtaistuimeen ei riippunut hänen äitinsä avioyhteydestä Joosefin kanssa, kuten muutamat ovat päätelleet. Päinvastoin, jos Jeesus olisi ollut Joosefin poika, hän olisi ollut täysin erotettu kaikesta perintöoikeudesta Daavidin valtaistuimeen. Sillä vaikka Daavidin jälkeläiset valtakunnassa johtuivat hänen poikansa Salomon, eikä Naatanin sukuhaarasta, todistavat kuitenkin muutamat raamatunpaikat mitä varmimmin, ettei Daavidin istuimen suuri perillinen tulisi Salomon kuninkaallisesta sukuhaarasta. Jos me nyt selvästi todistamme tämän, se on tehokas este muutamien väitteille, jonka mukaan meidän Herramme on täytynyt olla Joosefin poika yhtä hyvin kuin Mariankin. Tahdomme sen tähden tarkasti tutkia tätä asiaa.

Niin kuin näemme Raamatussa selvästi, ensiksikin oli Jumalan määräys, että maailman valtaistuimen perillisen, Israelin suuren kuninkaan, piti epäilemättä ja varmasti tulla Daavidin suvusta. Toiseksi oli myös sanottu, että hän tulisi Salomon sukuhaarasta, hallitsevasta perheestä, ainoastaan määrättyillä ehdoilla. Jos nämä ehdot täytettäisiin, hän tulisi tästä sukuhaarasta. Mutta ellei näitä ehtoja täytettäisi, hän tulisi jostakin toisesta

¹ Joosef mainitaan tässä ”Eelin pojaksi”, so. hän tuli Eelin, Marian Isän, pojaksi sen kautta, että hän nai Marian. Meidän aikanamme olisimme kutsuneet häntä Eelin vävyksi. Todellisuudessa Joosef oli Jaakobin poika, eikä Eelin. — Katso Matt. 1:16

sukuhaarasta; mutta joka tapauksessa hänen täytyi tulla Daavidin suvusta, olla sekä Daavidin Poika että Daavidin Herra.

Huomaa Raamatun profeettalliset sanat:

”Herra on vannonut Daavidille totisen valan, jota hän ei peruuta: 'sinun ruumiisi hedelmän minä asetan sinun valtaistuimellesi. Jos sinun poikasi pitävät minun liittoni ja minun todistukseni, jotka minä heille opetan, niin saavat heidänkin poikansa istua sinun valtaistuimellasi iankaikkisesti.'” — Ps. 132:11,12

”Kaikkien minun poikieni joukosta, sillä Herra on antanut minulle monta poikaa, hän valitsi poikani Salomon istumaan Herran valtakunnan istuimella ja hallitsemaan Israelia. Ja hän sanoi minulle: 'Sinun poikasi Salomo on rakentava minun temppelini... ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa iankaikkisesti, jos hän on luja ja pitää minun käskyni ja oikeuteni, kuin hän nyt tekee.’” — 1 Aik. 28:5-7

”Jos sinun poikasi pitävät vaarin tiestänsä, niin että vaeltavat uskollisesti minun edessäni kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, niin on mies sinun suvustasi aina oleva Israelin istuimella.” — 1 Kun. 2:4

Lupaus, että Messiaan valtakunta tulisi Salomon ja hänen lihallisten jälkeläistensä kautta, pannaan selvästi määrätyn ehdon alaiseksi, riippuvaiseksi ehdottomasta uskollisuudesta Herraa kohtaan. Ja kaikkien kielten sääntöjen mukaan tämä merkitsee, että jos Salomon jälkeläiset tulisivat Herralle uskottomiksi, he kadottaisivat sen kautta oikeutensa Israelin valtaistuimeen, niin kuin se on yhteydessä Messiaan valtakunnan kanssa, lihan mukaan. Nyt seuraa kysymys: Täyttivätkö Salomo ja hänen jälkeläisensä Israelin valtaistuimella tämän ehdon niin, että he pitivät vaarin tiestänsä ja vaelsivat uskollisesti hänen (Jumalan) edesssänsä, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa? Jos eivät, niin he olivat kadottaneet oikeutensa olla Messiaan esi-isiä lihan jälkeen.

Meidän täytyy kääntyä Raamatun puoleen saadaksemme vastauksen tähän kysymykseen. Siellä huomaamme erittäin selvästi esitetyksi, että Salomo ja hänen kuninkaalliset jälkeläisensä eivät vaeltaneet Jumalan määräysten mukaan. Tästä voimme varmasti tietää, että tämä haara leikattiin pois ja hyljättiin Messiaanisesta sukuhaarasta, ja että sen täytyi syntyä jostakin Daavidin toisesta sukuhaarasta. Kuulkaamme mitä Herra sanoo:

”Ja sinä, minun poikani Salomo, opi tuntemaan isäsi Jumala ja palvele häntä ehyellä sydämellä... Jos häntä etsit, niin sinä löydät hänet, mutta jos luovut hänestä, niin hän sinun hylkää iankaikkisesti.” — 1 Aik. 28:9

”Niin Herra vihastui Salomoon, koska hänen sydämensä oli kääntynyt pois Herrasta, Israelin Jumalasta... Herra sanoi Salomolle: koska sinun on käynyt näin, ja koska et ole pitänyt minun liittoani etkä noudattanut minun käskyjäni, jotka minä sinulle annoin, niin minä totisesti repäisen valtakunnan sinulta... Mutta isäsi Daavidin tähden minä en tee sitä sinun päivilläsi; sinun poikasi kädestä minä sen repäisen. Kuitenkaan en minä repäise koko valtakuntaa: yhden sukukunnan minä annan sinun pojallasi palvelijani Daavidin tähden ja Jerusalemin tähden, jonka minä olen valinnut.” — 1 Kun. 11:9-13

Kuten tiedämme, historia vahvistaa, että valtakunta jaettiin kohta Salomon kuoltua, jolloin kymmenen sukukuntaa erkani Salomon kuningashuoneesta eikä tunnustanut

kuninkaakseen Rehabeamia, Salomon poikaa ja seuraajaa. Mutta kuulkaamme, mitä Herra sanoo Juudan ja Benjaminin suvuista, jotka jonkin aikaa pysyivät Salomon kunin-gashuoneelle uskollisina ja siten näennäisesti yhdistyivät luvattuun esikuvalliseen valta-kuntaan ja Messiaaseen, suureen Kuninkaaseen. Salomon sukuhaaran kolme viimeistä kuningasta, jotka istuivat hänen valtaistuimellaan, olivat Joojakim, tämän poika Joojakin (Jekonja eli Konja) ja Sidkia (Sedekia), Joojakimin veli. Pankaamme merkille Herran sanan todistus näitä miehiä vastaan ja hänen vakuutuksensa siitä, ettei kukaan näiden jälkeläisistä koskaan istuisi Herran valtakunnan – ei esikuvallisen eikä todellisen – istui-mella. Me luemme:

”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra: olkoon Konja, Joojakimin poika, Juudan kuningas, vaikka sinettisormus oikeassa kädessäni – siitähän minä sinut repäisen irti... Onko sitten tämä mies, Konja, arvoton, rikottu astia, kelvoton kapine? Minkä tähden on hänet ja hänen jälkeläisensä heitetty pois, viskattu pois – maahan, jota eivät tunne? Maa, maa, maa! kuule Herran sana! Näin sanoo Herra: Merkitkää tämä mies lapsettomaksi, mieheksi, jolla ei elinpäivinänsä onnea ole. Sillä ei kenellekään hänen jälkeläisistään sitä onnea tule, että istuisi Daavidin valtaistuimella ja hallitsisi vielä Juudaa.” – Jer. 22:24-30

”Näin sanoo Herra Juudan kuninkaasta Joojakimista: hänellä ei ole oleva jälkeläistä, joka istuisi Daavidin valtaistuimella.” – Jer. 36:30

Sidkiasta luemme:

”Sinä saastutettu, jumalaton, sinä Israelin ruhtinas, jonka päivä on silloin tullut, kun syntivelka on loppumäärässään! Näin sanoo Herra, Herra: ota pois käärelakki, nosta kruunu pois. Tämä ei jää tällensä: alhainen korotetaan korkea alennetaan. Raunioiksi, raunioiksi, raunioiksi minä panen tämän; eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee se, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle.” – Hes. 21:25-27

Tässä selitetään, että Salomon sukuhaara syöstäisiin kokonaan vallasta. Tämä suku oli korotettu, mutta tulisi nyt alennetuksi, kun taas Naatanin halpa ja huomaamaton suku, jolla ei koskaan ollut mitään vaatimuksia valtaistuimeen, tulisi aikansa korotetuksi edustajassaan, Messiaassaan, joka lihan puolesta syntyisi Mariasta.

Kuka voisi pyytää pätevämpää todistusta kuin tämä siitä, ettei Messiasta voitu odottaa tulevaksi Salomon suvusta, kun tämä suku jumalattomuutensa ja kapinoimisensa tähden Jumalaa vastaan oli kadottanut kaikki Jumalan ehdollisesti lupaamat oikeudet ja vaatimukset. Se luulo, että Herramme on täytynyt olla Joosefin poika ja siten Joosefin kautta periä hänen oikeutensa ja vaatimuksensa, osoittautuu siis perin vääräksi, sillä tästä sukuhaarasta ei kukaan enää koskaan tule istumaan Herran valtaistuimella.

Tämän valtikan siirtämisen Salomon sukuhaaralta Daavidin siemenen toiselle sukuhaaralle ennustavat selvästi myös muut raamatunpaikat, kuten: ”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan Vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä... Hänen päivinänsä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa, ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: Herra on meidän vanhurskaudemme (Jehovamme vanhurskaus, hebr. alkuteksti)!” – Jer. 23:5,6

Jeesuksen äidillä Marialla näyttää olleen tämä oikea käsitys, tai muutoin hän puhui profeetallisesti, pyhän hengen vaikutuksesta, lausuessaan merkillisessä ylistyslaulussaan: ”Hän [Jumala] on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on kukistanut valtiat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset. Nälkäiset on hän täyttänyt hyvyyksillä ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.” (Luuk. 1:46-55) Tässä löydämme vertailun Salomon suositun suvun ja Naatanin vaatimatoman suvun välillä. Pääkoriste ja kruunu otettiin pois Sidkialta ja samalla koko Salomon sukuhaaralta, ja annettiin sille, jolle se oikeudella kuuluu — Daavidin sukujuuren vanhurskaalle Vesalle.

Olemme nyt nähneet, kuinka Herramme on Daavidin Vesa eli Poika, ja minkä sukuhaaran kautta hänen sukuluettelonsa voidaan oikealla tavalla tehdä, sekä Raamatun yhtäpitävyyden sen kanssa. Katsokaamme nyt missä suhteessa voimme ymmärtää hänet Daavidin Herraksi. Kuinka Jeesus voi olla sekä Daavidin Poika että Daavidin Herra?

Me vastaamme, ettei hän ole Daavidin Herra sillä perusteella, että hän oli henkiolento ennen kuin hän ”tuli lihaksi” ja asui keskuudessamme, yhtä vähän kuin hän tässä tilassaan henkiolentona voi olla Daavidin Vesa, eli Poika. Mutta Herramme Jeesus tuli Daavidin Herraksi yhtä hyvin kuin ”kaikkien herraksi” (Apt. 10:36) sen suuren lunastustyön perusteella, jonka hän toimitti sovituksen välittäjänä. Sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi niinhyvin kuolleiden kuin elävienkin Herra.” — Room. 14:9

Logosta olisi totta kyllä täydellä syyllä voitu kutsua erääksi Herraksi, erääksi korkeaksi olennoksi, yhtä hyvin kuin häntä kutsutaan erääksi Jumalaksi (mahtavaksi eli vaikutusvaltaiseksi olennoksi)². Samalla lailla olisi myös ihmistä Kristusta Jeesusta ennen hänen kuolemaansa täydellä syyllä voitu kutsua Herraksi, ja niin hänen opetuslapsensakin nimittivät häntä, kuten luemme: ”Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen.” (Joh. 13:13) Hän oli erityinen liiton enkeli, jonka Isä oli pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan lunastamaan se. Häntä Isä kunnioitti kaikella tavalla ja todisti hänestä: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” Oli sen tähden myös aivan paikallaan, että kaikki, jotka näkivät hänen kirkkautensa, sellaisen kirkkauden kuin Isän Ainosyntyisellä on, täynnä armoa ja totuutta, kunnioittaisivat häntä, kuulisivat ja tottelisivat häntä, ja kumartaisivat häntä — osoittaisivat hänelle kunnioitusta Isän edustajana. Mutta niin kuin apostolin yllä mainitut sanat ilmaiset, Herramme Jeesus tuli erityisessä ja erilaisessa merkityksessä Herraksi ja Mestariksi kuolemansa ja ylönousemisensa perustuksella.

Tämä erityinen merkitys, jossa ylönoussut Kristus on ”kaikkien Herra”, ”niinhyvin kuolleiden kuin elävienkin Herra”, on mitä syvällisimmässä yhteydessä hänen suuren työnsä kanssa sovituksen välittäjänä. Juuri tätä tarkoitusta varten hän tuli ihmiseksi. Turmeltuneessa tilassaan, Aadamın tottelemattomuuden takia ”synnin alle myytynä”, ihmiskunta oli avuton — synnin hallituksen ja kuolemantuomion alaisena; jotta se voitaisiin vapauttaa kaikesta tästä pahasta, Jumalan lain mukaan täytyi Aadamın rangaistus,

² Muistettakoon, ettemme tässä puhu Vanhassa Testamentissa usein esiintyvistä sanasta ”Jehova”, joka on käännetty sanaksi ”Herra.” Tarkoitamme toisia sanoja, jotka myös ovat käännetty ”Herraksi”, kuten yllä mainitussa tekstissä: ”Herra (Jehova) sanoi minun Herralleni (Adon, mestarilleni): Istu minun oikealle puolelleni.”

jonka hänen perheensä oli perinyt, täydellisesti korvata. Sukukunta oli ostettava takaisin synnistä, ja kun nyt Kristus on toimittanut tämän oston, hän on tullut koko sukukunnan omistajaksi – ”kaikkien Herraksi.” Juuri tätä tarkoitusta varten jätti hän sen kirkkauden, mikä hänellä oli ennen, ja tuli ihmiseksi Kristukseksi Jeesukseksi. Ja Raamattu sanoo, että hän ”antoi itsensä lunnaiksi”, ostohinnaksi, Aadamissa tuomitun suvun edestä. Siten tulivat kaikki ihmiset ”kalliisti ostetuiksi Kristuksen kalliilla verellä (elämällä).”

Mutta vaikka Jeesus onkin ostanut ihmissuvun ja siten tullut sen oikeudenmukaiseksi omistajaksi, sen haltijaksi, ”kaikkien Herraksi”, hän ei kuitenkaan ole ostanut sukua pitääkseen sitä orjuudessa, vaan päinvastoin vapauttaakseen synnistä ja kuolemasta kaikki, jotka tahtovat vastaanottaa Jumalan armollisen lahjan, mikä heille tarjotaan Kristuksen kautta. Ja Messiaan valtakunnan perustamisen tarkoitus on, että sen kautta lahjoitettaisiin ihmiskunnalle ne Jumalan lasten oikeudet ja edut, jotka kadotettiin Eedenissä ja lunastettiin, ostettiin vastaavalla hinnalla, Golgatalla. Saadakseen tämän ihmisen vapauttamisoikeuden osti Lunastajamme meidät ja tuli siten kaikkien omistajaksi eli Herraksi. Siten tuli Messias kuolemansa kautta myös Daavidin Herraksi, koska myös Daavid ihmiskunnan jäsenenä tuli ostetuksi Kristuksen kalliilla verellä.

”Daavidin Juuri ja Vesa” – Ilm. 22:16, engl. Raamattu

Näissä Herran seurakunnalle lausumissa sanoissa on suureksi osaksi sama ajatus kuin siinä, mitä ennen olemme tutkineet. Lihansa puolesta Herramme Jeesus oli äitinsä kautta Daavidin poika eli Vesa. Uhraamalla tahrattoman elämänsä hän tuli Daavidin ”juureksi”, samoin kuin hänen Herrakseenkin. Ajatus, mikä on sanassa ”juuri”, eroaa jonkin verran siitä, mikä on sanassa ”Herra.” Daavidin ”juuri” merkitsee alkuperää, elämänlähdettä ja Daavidin kehitystä.

Raamattu kutsuu Daavidia Iisain vesaksi. Niin muodoin oli Iisai luonnollisella tavalla hänen juurensa. Milloin ja millä tavalla tuli Kristus Daavidin juureksi eli isäksi? Hän ei tullut siksi ennen kuin hän ”tuli lihaksi”; vasta lihalliseksi ihmiseksi tultuaan joutui ihminen Jeesus äitinsä kautta sukuyhteyteen aadamlaisen suvun kanssa. (Hebr. 2:14-18) Ja tässä yhteydessä suvun ja Daavidin kanssa oli hän Daavidin ”vesa”, mutta ei ”juuri.” Milloin ja millä tavalla hänestä sitten tuli tämä ”juuri”? Me vastaamme: samalla tavalla ja samaan aikaan kuin hänestä tuli Daavidin Herra; hän tuli siksi kuolemansa kautta, jolla hän osti elämän oikeudet Aadamille ja tämän jälkeläisille, Daavidkin niihin luettuna. Tämän tapahtuman aika oli silloin, kun hän nousi ylös kuolleista Aadamin ja hänen jälkeläistensä, siis myös Daavidin, Lunastajana.

Tämän takia ei henkiolento Logos eikä myöskään ihminen Jeesus ollut Daavidin Herra ja juuri, vaan se oli ylösnoussut Messias. Kun Daavid hengessä (profeettallisen hengen vaikuttamana) kutsui Jeesusta Herraksi sanoen, ”Herra [Jehova] sanoi minun Herralleni [Jeesukselle]: Istu minun oikealle kädelleni...”, hän ei tarkoittanut uhraavaa ”ihmistä Kristusta Jeesusta”, joka ei vielä ollut täyttänyt uhrityötään, vaan voittajaa Jeesusta, elämän ja kirkkauden Herraa, ”kuolleitten esikoista ja maan kuningasten hallitsijaa.” (Ilm. 1:5) Tästä Pietari sanoi: ”Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä... joka on

kaikkien Herra.” (Apt. 10:36,40) Tästä Johanneskin ilmoitti, että hän toisessa tulemisessaan ilmestyisi ”kuningasten Kuninkaana ja herrain Herrana. — 1 Tim. 6:15

”Toinen Adam”

Tottelemattomuutensa tähden Jumalaa kohtaan kadotti ihmiskunnan ensimmäinen ”juuri” eli isä kyvyn saada syntymään Jumalan kuvan kaltaisia jälkeläisiä. Hän oli kykenevätön ei ainoastaan antamaan suvulleen iankaikkista elämää, vaan hän kadotti myös oman oikeutensa siihen, ja hänen lapsensa perivät häneltä synnin, heikkouden, turmeluksen ja kuoleman. Logos tuli lihaksi, tuli ihmiseksi Kristukseksi Jeesukseksi sen tähden, että hänestä tulisi toinen Adam, joka astuisi ensimmäisen Aadamin sijaan ja tekisi tyhjäksi ensimmäisen Aadamin työn ja antaisi hänelle ja hänen jälkeläisilleen — niille heistä, jotka ottavat sen vastaan Jumalan määräämillä ehdoilla — yltäkylläisemmän elämän, iankaikkisen elämän samoine suotuisine olosuhteineen, jotka kadotettiin tottelemattomuuden kautta.

Muutammat tekevät kuitenkin suuren erehdyksen uskoessaan, että ”ihminen Kristus Jeesus” oli toinen Adam. Oi ei! ”Toinen ihminen on taivaasta”, selittää apostoli (1 Kor. 15:47) — se Herra, joka tulee taivaasta ja joka toisessa tulemisessaan ottaa haltuunsa Aadamin suvun isänä sen oikeudet ja velvollisuudet, jotka hän osti Golgatalla omalla kalliilla verellään. Ennen kuin Herramme Jeesus voi tulla ihmissuvun isäksi eli elämänantajaksi, hänen täytyi ensin ostaa se vapaaksi oikeuden langettamasta tuomiosta. Ainoastaan tämän suuren tehtävän hän toimitti ensimmäisessä tulemisessaan. Toisessa tulemisessaan hän tulee nostamaan ihmissuvun alennuksesta ennalleenasettamisen kautta, sekä lahjoittamaan sille iankaikkisen elämän kaikkine etuineen ja siunauksineen, jotka kadotettiin ensimmäisen Aadamin kautta. Ensimmäisen ja toisen tulemisen välisenä aikana valittaisiin Isän suunnitelman mukaan lunastetusta ihmiskunnasta eräs luokka ihmisiä, joiden luonteenominaisuudet olivat ennakolta määrättyt — että heidän tulisi olla Jumalan rakkaan Pojan kaltaisia. (Room. 8:29) Raamatun mukaan nämä ovat valittuja Kuninkaallisen Papiston alipappeja; he muodostavat Kristuksen ruumiin eli seurakunnan, Karitsan morsiamen, Karitsan vaimon, ja he perivät hänen kanssaan hänen valtakuntansa kaiken kunnian ja siunauksen ja palvelustehtävän.

Johdonmukaisesti voidaan sitä tulevaisuuden työtä, joka suoritetaan tuhatvuotiskautena ja joka on Messiaan hallituksen suurena tarkoituksena, ilmaista sanalla uudestisyntyminen. Ihmismailma on kerran syntynyt Isä Aadamin kautta, mutta se ei saanut elämää; se syntyi ainoastaan syntiin ja sen tuomioon, kuolemaan. Mutta sukukunnan uusi isä, toinen Adam, saa aikaan toisen, yleisen jälleensyntymisen. Aika, jolloin tämä ihmissuvun jälleensyntyminen tapahtuu, on tuhatvuotisvaltakunnan hallinnon aikakausi, sen mukaan kuin Herramme selvästi ilmoitti opetuslapsilleen. Hän sanoi, ”Siinä uudestisyntymisessä... saatte tekin, jotka olette seuranneet minua, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.” Sen, että evankeliumikautena valittu seurakunta kokee uudestisyntymisen, huomaavat kyllä yleisesti ne, jotka tutkivat Raamattua, mutta monet eivät huomaa, että edessä on vielä toinenkin ja erilainen uudestisyntyminen, sellainen, joka käsittää ihmissuvun kokonaisuudessaan. Ei niin, että jokainen yksityinen saisi kokea täydellisen uudestisyntymisen, mutta kaikki saavat tilaisuuden tulla

kokonaan ja täydellisesti uudestisyntyneiksi, jos he vain oikein käyttävät tilaisuutta hyväkseen.

On aivan paikallaan, että tämän yhteydessä otamme lähemmin vaarin suuresta erilaisuudesta seurakunnan uudestisyntymisen ja maailman uudestisyntymisen välillä. Siihen uudestisyntymiseen, joka tulee seurakunnan osaksi ja joka on tarjona nyt evankeliumikautena, kutsutaan kyllä monta, mutta harvat valitaan — harvat saavuttavat täydellisen uudestisyntymisen, johon he ovat kutsutut — uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa, osallisiksi jumalallisesta luonnosta. Kuten jo olemme nähneet, maailman uudestisyntyminen ei merkitse sitä, että se syntyy uuteen luontoon, vaan se merkitsee uudestaan asettamista eli ennalleensaattamista inhimillisen luonnon täydellisyyteen.

”Niin on myös kirjoitettu: 'Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu'; viimeisestä Aadamista tuli eläväsitekevä henki. Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä.” (1 Kor. 15:45-47) On kyllä totta, että Herramme Jeesus lihansa päivinä oli samanlainen kuin ensimmäinen Aadam ja hänen sukunsa sen kautta, että hän Aabrahamin siemenenä otti sukumme luonnon ja tuli ”vähäksi aikaa... enkeleitä halvemmaksi kuoleman kärsimyksen tähden... että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuolemaa.” (Hebr. 2:9) Mutta kun hän oli täyttänyt tämän ihmiseksi tulonsa tarkoituksen, hänet herätettiin kuolleista osallisena jumalallisesta luonnosta, ihmiskunnan vapaaksi ostajana, mutta ei enää ihmiskunnan jäsenenä — ei enää ”maasta maallisena”, vaan taivaallisena Herrana — toisena Aadamina, eläväksi tekevänä henkenä.

Ensimmäinen Aadam oli alkuperäinen ”juuri”, josta koko ihmiskunta on lähtenyt. Niin muodoin oli myös Herramme Jeesus, lihan jälkeen Marian, Daavidin ja Aabrahamin poikana, Aadamista lähtenyt vesa (mutta kuitenkin ylhäältä varustettuna heikontumattomalla elämällä, joka piti hänet syntisistä erotettuna). Sen tähden, että hän kuuliaisuudessa Isän suunnitelmaa kohtaan uhrasi itsensä ihmisenä, hänet korotettiin Jumalan luontoon; hän tuli myös koko Aadamin suvun oikeutetuksi omistajaksi ostamalla Aadamin oikeuden olla sukukunnan isänä eli ”juurena.” Täten hankkimalla itselleen Aadamin aseman ja oikeudet Herramme on tullut toiseksi Aadamiksi. Niin kuin hän antoi oman inhimillisen elämänsä Aadamin elämän edestä, uhrasi hän myös Aadamin lasten ja jälkeläisten tähden mahdollisuuden luonnollisella tavalla tuottaa jälkeläisiä, jotta hän aikanaan voisi omina lapsinaan vastaanottaa Aadamin suvusta kaikki ne, jotka sitä haluavat, uudesti synnyttäen heidät, antaen heille iankaikkisen elämän kohtuullisilla ehdoilla. Herramme ei niin muodoin ole enää Iisain ja Daavidin heimon ”vesa”, vaan hän on uusi juuri, valmis antamaan uutta elämää ja uutta voimaa ihmiskunnalle — Aadamille, Aabrahamille, Daavidille sekä kaikille muille synnin turmeleman ihmiskunnan jäsenille, jotka tahtovat ottaa nämä lahjat vastaan ”uuden liiton” ehdoilla.

Ensimmäinen tehtävä, jonka Herra toimittaa seurakuntansa kanssa tänä aikakautena, on kuitenkin sama tehtävä, jonka hän toimittaa koko ihmiskunnan kanssa — kaikkien kanssa, jotka suostuvat siihen tuhatvuotiskautena. Hänen ensimmäinen työnsä seurakunnan kanssa nykyään on sen vanhurskauttaminen elämään (inhimilliseen elämään), sopuointuun ja yhteyteen Jumalan kanssa — sellaiseen elämään, jota täydellinen ihminen

Jeesus nautti, ennen kuin hän kasteensa kautta vihki itsensä kuolemaan; sellaiseen elämään, jota täydellinen ihminen Aadam nautti ennen kuin hän lankesi syntiin, kuitenkin sillä erotuksella, että heidän elämänsä täydellisyys oli todellista, jota vastoin meidän on vain täydelliseksi laskettua. (Sen tähden sanotaankin, että me olemme ”vanhurskautettuja uskosta.”)

Herramme sanoo itseään ja seurakuntaansa viinipuuksi; ja tämä kuvaus valaisee sattuvalla tavalla sanojen ”juuri” ja ”vesa” merkitystä. Aadam oli alkuperäinen viinipuu ja hänen jälkeläisensä olivat oksia, mutta synnin myrkky turmeli tämän viinipuun, ja se tuotti sen takia huonoja hedelmiä ja kuolemaa. Herramme Jeesus tuli uudeksi oksaksi, ja oksastettiin aadamlaiseen runkoon, ja kantoi erilaisia hedelmiä. Viinipuulla on se erikoinen ominaisuus, että sen oksat, jos ne haudataan, muuttuvat juuriksi. Siten Herramme, joka oli oksastettu Aadamlaiseen juureen, haudattiin ja lakkasi silloin olemasta oksa ja tuli juureksi. Hänen seurakuntansa jäsenet ovat tänä aikakautena hänen ”oksiaan” ja tekevät ”hedelmiä pyhyteen” (Room. 6:22) sen kautta, että he saavat uuden elämän hänestä. Mutta kaikilta tämän aikakauden oksilta ei vaadita ainoastaan sitä, että ne oksina ”tuottavat paljon hedelmiä”, niin kuin Kristus teki, vaan myös että ne samalla lailla hänen kanssaan antavat haudata itsensä tullakseen sen juuren oksiksi, joka tuhatvuotiskautena antaa voimaa ja elämää uudestisyntyneelle ihmiskunnalle.

Tuo langennut juuri, Aadam (apulaisensa, ensimmäisen Eevan kanssa) siitti ihmiskunnan synnin ja kuoleman alaiseen orjuuteen. Toinen Aadam, Kristus (morsiamensa ja auttajansa kanssa), on ostettuaan ensimmäisen Aadamin oikeudet sekä hänet itsensä että hänen sukunsa, valmis uudestaan siittämään kaikki halukkaat ja kuuliaiset. Tätä työtä Raamattu kutsuu ”kohdalleen(ennalleen)asettamiseksi” (Apt. 3:19-23) — ensimmäisen Aadamin kautta kadotetut oikeudet ja siunaukset annetaan silloin takaisin arvollisille, jotta näin muodoin ennalleenasetettu ihmiskunta Herran viinipuuna kantaisi paljon hedelmää Jumalan kunniaksi. Mutta huomattakoon, että tämä ”juureksi” tuleminen etuoikeus on kuitenkin rajoitettu Kristukseen, Päähän ja ruumiiseen, jotka ”Isän edeltätietämisen mukaan ovat Hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen” tänä evankeliumikautena. (1 Piet. 1:2) Daavid ja muut vanhat arvokkaat eivät voi koskaan tulla muutetuiksi juuren osiksi (koska he olivat kuolleet ennen kuin todellinen ”vesa” haudattiin ja tuli ”juureksi”). Eivät myöskään ne, jotka tuhatvuotiskautena osoittautuvat uskollisiksi, voi saada tätä etuoikeutta. Kaikki tulevat kuitenkin olemaan tyytyväisiä, kun he tulevat hänen kaltaisikseen, tulkootpa he sitten hänen maallisiksi tai taivaallisiksi kuvikseen. Ihmiskunnalle annetaan etu saavuttaa täydellisen ihmisen Kristuksen Jeesuksen, tuon pyhän ”vesan”, kaltaisuus; kun taas seurakunta, Kristuksen ”morsian” eli ”ruumis” hänen uskolliset alipappinsa, jotka nyt täyttävät sen, mitä puuttuu hänen kärsimyksistään ja jotka ovat ”hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa”, saavat hänen taivaallisen kuvansa kaltaisuuden. — 1 Kor. 15:48-49; Hebr. 11:39,40

”Iankaikkinen Isä”

”Ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas.” — Jes. 9:5

Olemme jo nähneet, kuinka arvonimi ”Väkevä [Mahtava] Jumala” voidaan sovittaa Herraamme Jeesukseen, ja kuinka se sopiikin hänelle hyvin. Ja harvat kieltänevät, ettei hän todella olisi ihmeellisin taivaallisen Isän perheessä. Ei kukaan kieltäne, että hän on suuri Neuvonantaja eli Opettaja. Ja vaikka hänen valtakuntansa tehdäänkin tiettäväksi hädän ja mullistuksen ajan kautta, joka kuuluu tähän nykyisten pahojen olosuhteiden häviöön, sittenkään ei kukaan voi väittää muuta, kuin että arvonimi Rauhan Ruhtinas sopii hänelle hyvin sen kautta, että hän rakentaa varman ja pysyvän rauhan ainoalle oikealle perustukselle – vanhurskaudelle – saattamalla ihmiset sopusointuun Jumalan luonteen ja suunnitelman kanssa. Nyt tahdomme tutkia arvonimeä ”Iankaikkinen Isä” ja näemme, että se on yhtä sopiva ja merkityksellinen kuin toisetkin.

Muutammat ovat luulleet tässä löytävänsä vastakohtan niille monille raamatunpaikoille, joissa sanotaan, että Jehova on iankaikkinen Isä, ”Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä”, kuten Pietari lausuu sen. (1 Piet. 1:3) Mutta Raamattu näyttää meille päinvastoin selvästi, että erityisessä merkityksessä tämä arvonimi sopii meidän Herrallemme hänen toisessa tulemuksessaan, jolloin hän on tuhatvuotiskauden aikana uudestaan syntyneen ihmissuvun Isä. Itse asiassa on tämä nimi saman arvoinen kuin ne toiset, joita äsken tarkastelimme. Daavidin ja koko ihmissuvun uusi ”Herra”, uusi ”Juuri”, toinen Aadam, ei ole kukaan muu kuin iankaikkinen Isä – se Isä, joka antaa iankaikkisen elämän.

Koska Herraamme osti ihmiskunnan oman elämänsä kustannuksella ja koska hän tämän kautta tuli sen Herraksi, sen ennalleenasettajaksi ja elämänantajaksi, sekä koska sana isä aivan yksinkertaisesti merkitsee elämänantajaa, Herrallemme ei olisi voitu löytää nimeä tai arvoa, joka olisi sopinut paremmin kuin tämä – ”Iankaikkinen Isä” – ja joka paremmalla tavalla osoittaisi hänen sukulaisuussuhteensa maailmaan, joka kohta syntyy uudestaan kuolemasta ylösnousemuksen ja ennalleenasettamisen kautta. Maailma tulee saamaan elämänsä välittömästi Herraltamme Jeesukselta, joka, kuten kohta saamme nähdä, Jumalan suunnitelman mukaan osti sen ja maksoi oikeudelle täyden hinnan siitä. Mutta kun ennalleenasettaminen on päättynyt, tulee ennalleenasetettu maailma tästä huolimatta tunnustamaan Jehovan kaiken elämän ja siunauksen suureksi alkulähteeksi, suuren Herraamme Jeesuksen toimeenpaneman lunastussuunnitelman alkuunpanijaksi – suureksi Isäksi ja kaikkien ylimmäiseksi Herraksi. – 1 Kor. 15:24-28; 3:23; Matt. 19:28

Tämän kanssa pitää myös täydellisesti yhtä eräs profeetan lause, joka jo vuosisatoja on hämmentänyt sekä viisaita että tyhmiä, oppineita sekä selittäjiä, nimittäin:

**”Sinun poikasi tulkoot sinun isiesi sijaan;
asetä heidät ruhtinaiksi kaikkeen maahan.”**

— Ps. 45:17

Patriarkkoja ja profeettoja ja erityisesti niitä, jotka kuuluivat sukuhaaraan, johon Herraamme lukeutui äitinsä Marian kautta, kunnioitettiin kauan arvonimellä ”isät”, Messiaan esi-isät; niin kuin aiemmin mainituissa raamatunkohdissa sanotaan, että Daavid on se juuri, josta vanhurskas ”vesa”, Messias, tulisi; ja että Messias olisi Daavidin poika. Kaikki tämä muuttuu kuitenkin silloin kun seurakunta, Kristuksen ruumis, on

tullut täysilukaiseksi ja yhdistetyksi Päänsä, Jeesuksen, kanssa kirkkaudessa, ja kun ihmiskunnan ”iankaikkinen Isä” alkaa maailman ennalleenasettamisen. Nuo, jotka ennen olivat isiä, tulevat silloin lapsiksi. Aabraham, Iisak, Jaakob ja Daavid – kenelläkään näistä ei ollut elämää tämän sanan varsinaisessa merkityksessä, sillä he kuuluivat kaikki kuolemaan tuomittuun sukuun. Ja kun Jeesus alensi itsensä inhimilliseen luontoon ja tuli Aabrahamin ja Daavidin siemenen kaltaiseksi voidakseen täyttää sovitustyön, hän ei sen kautta tullut ainoastaan maailman Vapahtajaksi (Elämänantajaksi) yleensä, vaan myös niiden, jotka lihan jälkeen olivat hänen isiään. Hän osti kaikki, eikä kukaan voi saada täydellistä ja iankaikkista elämää muutoin kuin hänen kauttaan. ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole näkevä elämää.” (Joh. 3:36) Tästä seuraa, että Aabrahamin, Iisakin, Jaakobin, Daavidin ja kaikkien profeettain ja koko muun ihmiskunnan täytyy saada tuleva iankaikkinen elämänsä Kristuksen kautta, tai olla kokonaan saamatta sitä. Ja hänen ulkopuolellaan on ainoastaan tuomio. Sen tähden on totta, että kun Jumalan määräämänä aikana kaikki ihmiset herätetään kuolleista, tämä tapahtuu suuren Elämänantajan Jeesuksen kautta, joka siten tulee heidän Isäkseen, Elämänantajakseen.

Tässä yhteydessä on hyvä huomata myös, että Raamattu osoittaa selvästi, että taivaallinen Isä on seurakunnan, Kristuksen morsiamen, siittäjä sen uudesti syntymisessä. Huomaa todistukseksi Raamatun lausunnot tästä asiasta. Pietari sanoo, Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä... on uudesti synnyttänyt [siittänyt] meidät...” (1 Piet. 1:3) Myös Johannes osoittaa, että me olemme ”syntyneet [siinneet] Jumalasta.” (1 Joh. 5:18) Paavali sanoo, ”Niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä.” (1 Kor. 8:6) Hän on antanut henkensä sydämeemme, jonka tähden me voimme huutaa hänen puoleensa: ”Abba! Isä!” (Room. 8:15) Herramme Jeesus todisti samasta asiasta, kun hän ylösnousemuksensa jälkeen sanoi, ”Minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” (Joh. 20:17) Johannes todistaa taas tästä sanoen, ”Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi”, ja näistä lapsista sanoo hän vielä, etteivät he ole ”syntyneet [siinneet] verestä eikä lihan tahdosta, eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta [siinneet].” (Joh. 1:12,13) Jaakob sanoo valkeuden Isästä, ”Tahtonsa mukaan hän synnytti [siitti] meidät totuuden sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset.” – Jaak. 1:18

Muuten osoittaa kaikki, missä kosketellaan seurakuntaa, että tämän evankeliumiaikakauden uskolliset eivät ole Kristuksen lapsia, vaan hänen Isänsä lapsia, Isän hengen siittämiä Isän luontoon, aiotut olemaan ”Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimmekin.” – Room. 8:17

Meidän sukulaisuussuhteestamme Herraamme Jeesukseen sanotaan päinvastoin erityisesti ja toistamiseen, että me olemme Kristuksen veljiä, emmekä hänen lapsiaan. Puhuessaan seurakunnasta apostoli sanoo, ”Hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi”, niin kuin oli profeetallisesti selitetty: ”Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä”, ja taas: ”Katso, minä ja [Jumalan] lapset, jotka Jumala on antanut minulle.” Nämä ovat ne monet lapset, jotka Isä vie kirkkauteen heidän pelastuksensa Päämiehen, Jeesuksen Kristuksen, johdolla. Ja mitä seurakuntaan tulee, huomaamme

vielä sanotuksi, että Jeesus ylösnousemuksessaan ”oli esikoinen monien veljien joukossa.” — Room. 8:29; Hebr. 2:10-13

Tämä suuri tehtävä, elämän antaminen maailmalle yleensä, ei kuitenkaan ala ennen kuin Elämänantajan ”ruumis” on tullut täydelliseksi, ennen kuin ”veljet” yhdessä Herransa ja Lunastajansa kanssa on otettu vastaan kirkkauden lapsiksi ja siten valmistetut alkamaan ennalleenasetustyön suorittamisen. Eivät edes ne maailman ihmiset, joiden usko ja kuuliaisuus Jumalan tahtoa kohtaan on jo tullut koetelluksi ja hyväksytyksi (vanhat arvokkaat), voi saada elämää (ylösnousemusta) ennen kuin suuren vastakuvallisen Mooseksen ruumis (seurakunta) on tullut täysin valmiiksi (Apt. 3:22,23), niin kuin on kirjoitettu, ”etteivät he ilman meitä [evankeliumikauden voittajia, Voidellun ruumista] pääsisi täydellisyyteen” — eivät perisi niitä maallisia siunauksia, jotka heille on luvattu. — Hebr. 11:39,40

Tältä kannalta tarkastellessamme Jeesuksen Kristuksen kautta tapahtunutta lunastusta ja nähdessämme, miten maan hallitus eli herraus, jonka Aadam kadotti, on tullut lunastetuksi, ostetuksi takaisin Kristuksen kalliilla verellä, huomaamme Kristuksen oikeutuksen olemaan Elämänantajana ja Isänä kaikille niille Aadamin suvun jäsenille, jotka uuden liiton ehdoilla tahtovat ottaa vastaan ennalleenasettamisen siunaukset. Ainoastaan tältä näkökannalta katsoen voimme ymmärtää, miten Herramme Jeesus voi olla sekä Daavidin Juuri että Vesa, sekä Daavidin Poika että Isä, Daavidin Herra.

Tämän yhteydessä voidaan kysyä: Kun nyt tämän evankeliumikauden seurakunnan jäsenet, jotka ovat osa maailmasta, ovat ”vihan lapsia niinkuin muutkin” (Ef. 2:3), ja koska he tarvitsevat syntien anteeksi saamista suuren sovituksen ansion kautta kuten muutkin, kuinka he voivat sitten millään oikeudella olla erillään, erotetut maailmasta, niin että heitä voitaisiin kutsua ”Jumalan lapsiksi”, kun sen sijaan maailmaa kutsuttaisiin Elämänantajan, Kristuksen, lapsiksi?

Ero on siinä, etteivät maailman inhimilliset elämänoikeuksia ole ainoastaan ostettu takaisin Herran Jeesuksen kautta, vaan kaikki tottelevaiset ihmisten joukossa tulevat myös saamaan häneltä tämän takaisin ostetun elämän ennalleenasetettuna itselleen, tuhatvuotiskauden asteettain tapahtuvassa kehityksessä. Seurakunta sitä vastoin ei saa ennalleenasetettua inhimillistä elämää, minkä Herra osti sille, vaan tämä elämä ainoastaan lasketaan tämän evankeliumikauden uskovaisille siten, että he uskon kautta — eivät todellisuudessa — tulevat vanhurskautetuiksi, täydellisiksi tehdyiksi eli ennalleenasetetuiksi inhimillisinä olentoina. Ja tämän uskon kautta laskettu inhimillinen täydellisyys on sitä erityistä tarkoitusta varten, että he voisivat Jumalan palveluksessa uhrata tämän heille lasketun inhimillisen elämänsä siihen kuuluvine oikeuksineen ja etuineen, sekä korvaukseksi siitä saada toivon tulla osalliseksi Jumalan luonnosta.

Maallinen elämä ja maalliset siunaukset kadotettiin Aadamin kautta; juuri ne samat, eikä mitään muuta, ostettiin Herramme kautta ihmisille takaisin, ja sen tähden tarjoaa hän maailmalle ennalleen asettamisaikoina juuri tämän elämän ja nämä siunaukset, eikä mitään muuta. Mutta seurakunta, Kristuksen ruumis eli morsian kutsutaan sitä ennen ihmiskunnasta erityisenä ”valittuna” luokkana, määrättynä ”taivaallista kutsua”, ”korkeaa kutsua”, varten olemaan Herransa ja Lunastajansa Jeesuksen Kristuksen kanssaperillise-

nä. Samalla lailla kuin Jeesus antoi täydellisen uhrinsa, itsensä ”ihmisenä Kristuksena Jeesuksena”, ja sen tähden palkittiin Jumalan luonnolla, samalla lailla sallitaan myös tämän evankeliumikauden uskovaisten uhrata epätäydellinen minänsä (joka vanhurskautetaan eli lasketaan täydelliseksi Jeesuksen kalliin veren ansion perusteella) Jumalan alttarilla. Ja kun he tekevät sen, he sikiävät hengessä ”uusiksi luomuksiksi”, ”Korkeimman lapsiksi [pojiksi]”, ja he tulevat Kristuksen veljinä hyväksytyiksi jäseniksi ”kuninkaalliseen papistoon”, jonka ylimmäinen pappi hän on.

Isä vetää nämä — ei Poika, kuten tapahtuu maailman kanssa tuhatvuotiskautena. (Vrt. Joh. 6:44 ja 12:32 toisiinsa) Ne, jotka Isä vetää Kristuksen tykö, ottaa tämä vanhempaina veljenä nämä ”veljinään” vastaan, auttaa heitä vaeltamaan jäljissään itsensä uhraamisen kaidalla tiellä aina kuolemaan saakka. Sillä lailla on heille mahdollista kuolla hänen kanssaan ja tulla luetuiksi hänen kanssauhraajikseen, jotta heidät voitaisiin katsoa arvollisiksi olemaan hänen kanssaperillisinä myös siinä valtakunnassa ja työssä, jonka tarkoitus on siunata maailmaa ja antaa iankaikkinen elämä kaikille, jotka tahtovat ottaa sen vastaan. Näistä sanotaan selvästi, että he ”täyttävät sen, mikä puuttuu Kristuksen ahdistuksista”, ja että he ”kärsivät hänen kanssaan, jotta myös saisivat hänen kanssaan hallita.” (Kol. 1:24; 2 Tim. 2:12) Siten näemme, että seurakunnan asema on aivan toisenlainen kuin maailman yleensä, samoin kuin heidän kutsumisensäkin on korkea kutsu, taivaallinen kutsu, ja sen palkkana Jumalan luonto. — 2 Piet. 1:4

Tämä on se suuri ”salaisuus”, joka, kuten apostoli selittää, on se avain, jota ilman on mahdoton ymmärtää Jumalan sanan profeetallisia ennustuksia ja lupauksia. (Kol. 1:26) Taivaallinen Isä päätti itsekseen luoda ihmissuvun, vähän alemmaksi enkeleitä, maasta maalliseksi, sovitettuna maallisiin oloihin sen paratiisitilassa. Mutta hän myös näki edeltäpäin syntiinlankeemuksen seuraukset ja sen tilaisuuden, minkä tämä antaisi hänen jumalallisen oikeutensa, rakkautensa, viisautensa ja voiman ilmituomiseen. Ja niin kuin Isä ennakoita määräsi, että hänen ainosyntyinen Poikansa Logos saisi tilaisuuden osoittaa uskollisuuttaan häntä ja vanhurskauden periaatteita kohtaan tulella ihmisen Lunastajaksi ja siten Jumalan armon kaikkien rikkauksien perijäksi, kaikkien Herraksi lähinnä Isää, jotta hän kaikessa olisi ensimmäinen, hän määräsi myös edeltäpäin, että ennen kuin maailma yleensä tulisi ennalleenasetetuksi Lunastajansa kautta, hän valitsisi luonteen ja uskollisuuden mukaan ”pienen lauman” ”Ainosyntyisen” kanssaperilliseksi ja hänen liittolaisikseen valtakunnassa, paljon yläpuolelle enkeleitä, herrauksia ja valtoja ja jokaista nimeä, jota mainitaan.

Sopusoinnussa tämän kanssa Pietari selittää, että me olemme valitut ”Isän Jumalan edeltätietämisen mukaan... hengen pyhityksen kautta.” (1 Piet. 1:2) Paavali vahvistaa saman ajatuksen sanoessaan, ”Sillä ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa.” (Room. 8:29) Hän toivoo edelleen, että myös meidän ymmärryksemme silmät tulisivat valaistuiksi, että tietäisimme mikä on se toivo, johon hän on meidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään, ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme. Hän selittää, että tämä armo on tullut osaksemme ilman vähintäkään ansiota meidän puoleltamme, sillä Jumala ”on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa... ja yhdessä hänen kanssaan

herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa... Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten.” — Ef. 1:17-19; 2:4-10